KOLMODIN, ADOLF

Kristus och folkkyrkan.

Norblad
1912

EOD - Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 12 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!
Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400- till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

■ Få samma utseende och känsla som med originalet!
■ Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
■ *Sök:** Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
■ *Klipp & klistra:** Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).
*Ej tillgängligt i varje e-bok.

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.
■ Villkor för användning: https://books2ebooks.eu/csp/sv/nls/sv/agb.html

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 40 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.
Sök böcker tillgängliga för den här tjänsten: https://search.books2ebooks.eu
Mer information finns tillgängliga via https://books2ebooks.eu boken.

Teol.
Prakt.
(Pr.)

KRISTUS OCH FOLKKYRKAN

AF

A. KOLMODIN

UPPSALA
L. NORBLADS BOKHANDEL

Pris 25 öre

1912

KRISTUS OCH FOLKKYRKAN

AF

A. KOLMODIN

Särtryck ur Vår Lösen 1912

UPPSALA 1912
K. W. APPELBERGS BOKTRYCKERI

Under sitt jordelif samlade Kristus omkring sig en krets af lärjungar. Stor var den icke, men huru fröjdades han icke öfver den: »Jag prisar dig, Fader, himmelens och jordens Herre, att du har dolt det för visa och kloka och uppenbarat det för enfaldiga» (Matt. 11: 25). I denna låg ock för honom framtidens hopp; ty den var embryot till församlingen.

Då han efter och på grund af sitt förhärligande lät sitt eget lifs ande komma öfver och fylla denna lärjungakrets, så förvandlades den till en lefvande församling. Hon blef den lefvande organismen för honom, Kristus, såsom hufvudet, det brukbara andeverktyget i hans, den förhärligades, hand, genom hvilket han skulle föra Guds rike till seger i den judiska och hedniska folkvärlden. — Inåt och uppåt var det hennes kallelse att mer och mer öppna sig för och genomträngas af Kristi fullhet, att hans härlighet måtte stråla fram genom henne i alla hennes lem-

mar, brytande sig i dem på ett för hvar och en säreget sätt. Ty i det syftet har Kristus »utgifvit sig själf för henne, på det att han skulle helga henne, efter att hafva renat henne i vattnets bad, genom ordet, på det att han skulle för sig framställa församlingen såsom härlig, icke hafvande fläck eller skrynka eller något sådant, utan att hon skulle vara helig och ostrafflig» (Efes. 5: 25—27). När han därför kommer, skall han »förhärligas i sina heliga och beundras i alla dem, som tro» (2 Thess. 1: 10). Och då, vid Guds barns, församlingens, härlighetsuppenbarelse, då skall ock »självfva skapelsen varda frigjord från förgängelsens träldom till Guds barns härliga frihet» (Rom. 8: 21).

På sin väg fram mot detta härliga mål var det församlingens kallelse utåt att vara ett Jesu Kristi vittne i Jerusalem, Judéen, Samarien och ända till jordens gräns (Apg. 1: 8). Hon skulle erbjuda den frälsning, i hvars erfarenhet hon själf lefde, åt alla jordens folk. Alla i dem, som öppnade sig för det budskapet, skulle hon döpa i Fadrens, Sonens och Andens namn och lära att hålla allt hvad han befallt, och genom

de enskilda skulle hon så till sist nå folken. »Gören alla folk till lärjungar»; så lydde ordern.

Visst var det församlingens herres vilja, att hon vid lösandet af denna sin öfverväldigande uppgift i folkvärlden skulle behålla sig obesmittad af världen. Denna hans vilja talar genom Paulus, då han till församlingen i Korint skrifver: »Jag nitälskar för eder med Guds nitälskan, emedan jag har trolofvat eder med en enda man för att ställa fram för Kristus en ren jungfru» (2 Kor. 11: 2). Energiskt arbetade ock Jesu Kristi apostlar med allvarsord och allvarsgärningar, med innerliga uppmuntringar och inträngande maningar i detta syfte. Men sådan vaksamhet, sådant allvar ådagalade icke de, som närmast hade att taga upp deras mantel. Långt innan Konstantins dagar var det därför ett historiskt faktum, som Kristus själf framställer i liknelsen om ogräset bland hvetet (Matt. 13: 24—30). Guds rike företedde bilden af öfvervägande en ogräsåker. Att utrensa ogräset var då icke längre en möjlighet. I förföljelsestormarna lågo väl väckelser därtill, men man

förmådde icke utnyttja dem. På denna ogräsåker fanns dock alltid i hvetestånden den församling, som har löftet, att dödsrikets portar icke skulle kunna blifva henne öfvermäktiga (Matt. 16: 18). Hvilka som verkligen hörde henne till, det visste endast han, som rannsakar hjärtan och njurar. »Men Guds fasta grund förblifver beståndande och har detta insegel: Herren känner de sina, och: Hvar och en som åkallar Herrens namn gånge ifrån orättfärdighet» (2 Tim. 2: 19). Hon fanns där, och trots domen, under hvilken hon kommit, hon ägde dock inom sig kraft att växa utåt, såsom i liknelsen om senapskornsträdet framställes (Matt. 13: 31—32), utsträckande skyddande grenar öfver folken, och, såsom liknelsen om surdegen angifver (Matt. 13: 33), inkasta förvandlande och omskapande krafter i folkens lif. Så har det skett. Så sker det ock nu. Den närvarande tidens världsfamnande missionsarbete aflägger därom ett det mäktigaste vittnesbörd.

Gud vill gå raka vägar, korta vägar, fram mot det mål han satt. Men vi människor tvinga honom genom vår trolöshet

visserligen icke att släppa målet ur sikte — det mäkta vi ej — men att gå långa omvägar. Så ville han föra det gammaltestamentliga gudsfolket den rakaste och kortaste vägen från träldomslandet till löfteslandet, landet som flöt af mjölk och honung. Men genom sin trolöshet fick det vandra en lång ökenvandring, innan målet nåddes. Äfven det nytestamentliga gudsfolket ville Herren leda en kort och rak väg fram mot målet: Guds rikes seger i folkvärlden. Men i följd af dess otrohet blef det äfven för detta en lång ökenvandring, som ännu icke är slut. Men därunder har han, som trots den frihet, han lämnar åt människorna att besluta och handla, dock har världsregeringens tömmar i sina visa, trofasta och allsmäktiga händer, åter och åter genom sina skickelser i världshändelsernas gång gripit in impulsgifvande, skapande och ordnande för folkens och de enskildas eviga och timliga väl. I ett sådant ljus är det vi böra se dessa våra folkkyrkobildningar, antecipationsskapelser skulle jag vilja kalla dem till hvad vi ha rätt att vänta i sanning, fullhet och rikedom, när Guds rikes segertid

med den kommande Herren bryter in. Vid våra folkkyrkors bildande ha sålunda icke blott yttre historiska utan äfven gudomliga faktorer samverkat. De sammanfalla dessa folkkyrkor icke med Guds församling, lika litet som någon annan kyrkobildning gör det, men Guds församling finnes inom dem inbjudande, kallande, fostrande de enskilda och folket inom dem för Guds rike.

Hvad här är sagdt om folkkyrkor i allmänhet, det gäller äfven om vår folkkyrka i den form hon nu sedan sekler haft och alltfort har såsom statskyrka. Att säga om henne såsom sagts med synnerlig skärpa af frikyrklighetens främsta målsman i vårt land, att hon »är rätt och slätt en statsinstitution», det är detsamma som att säga, att man icke tror på Gud som historiens Gud, att han, stridiga och motspänstiga människoviljor till trots, dock åter och åter i världsutvecklingen gjort och gör sin vilja gällande, att det är han, som förstår och har både vilja och makt att i en viss historisk situation begagna sig af föreliggande faktorer för att till ett folks väl låta ordningar komma till stånd,

som bäst äro ägnade att främja hans rikes sak inom detsamma. Hvem dristar säga, att icke Kristus var verksam vid gestaltandet af den nya kyrkoform, som aflöste den katolska tiden i vårt folk? Historiska skickelser och statskraf, som icke alltid respekterade rättfärdighetens kraf, voro därvid verksamma, det är sant. Men den mäktigaste impulsen till denna nydaning utgick dock från lifskrafter ofvanefter, som det genom reformationen frigjorda evangeliet satte i verksamhet. Och bakom dem stod Kristus. Hans vilja var det ock, som gjorde sig gällande i det konstitutiva stadgande för den nya kyrkobildningen, att evangelium skulle rent och klart predikas och sakramenten enligt Kristi instiftelse förvaltas. Till sin upprinnelse är sålunda vår folkkyrka i den form, hon fick under Gustaf Vasas regemente och ännu väsentligen har, icke en blott statsinstitution. Och hvem dristar påstå, att det icke var Kristus, som stod bakom dessa våra fäder vid Uppsala möte, som energiskt häfdade evangelisk-luthersk tro och beslutsamt trängde tillbaka det katoliserande inflytande, som under Johan III

sökt göra sig gällande i vårt folk, att det var Kristus, som genom denna vår folkkyrka fostrade vårt folk, en Gustaf Adolf och hans män till utkorade redskap att i världen rädda samvetsfrihet och evangelisk tro. Det var Sveriges kyrka, som stod bakom den store konungen och hans folk. Därför talade han ock om »fäderneslandets majestät och Guds kyrka, som därutinnan hvilar». Men bakom Sveriges kyrka stod Kristus.

Gör han det icke äfven nu i denna tid? Talar han icke äfven i denna tid genom Sveriges kyrka till Sveriges folk? Är icke denna kyrka äfven i denna tid ett brukbart redskap i hans hand, som han kan använda till att främja folkets andliga och sedliga hälsa och därmed icke blott rädda det undan den hotande faran att blifva en åtel, som frammanar domsgamarna, utan äfven skickliggöra det att utföra, om icke ett sådant stordåd som på Gustaf Adolfs tid, så dock betydelsefulla uppgifter i Guds rikes och släktets historia? Eller är denna kyrka, såsom man från visst håll synes benägen att påstå, numera ett redskap, som icke längre har någon egent-

lig betydelse, hvarför man utan vidare kan lägga det åt sidan såsom obrukbart och värdelöst eller med likgiltighet åse, hur det brytes sönder?

Det finnes ingen organisation — jag åtminstone kan icke ens tänka mig någon sådan, genom hvilken Kristi röst kan tränga så långt och så djupt i vårt folk som genom vår folkkyrka i den form hon nu har.

Äfven sådana i vårt folk, som icke alls vilja veta af Kristus — och de äro ju i denna tid många och deras antal växer — tvingas äfven mot sin vilja att någon gång under årets lopp höra den, ja, lystra till. Hvarje år talar — just på grund af statskyrkoinstitutionen — konungen till sitt folk i det s. k. böndagsplakatet. Det är allvarsord, som då från tronen tränga ut till folket, blottande dess synd och manande till bot, ord, som uppfordra till att troget taga vara på reformationsarfvet och låta evangelium visa sin kraft i hjärtats och lifvets omskapelse, ord, som uppmuntra till ett uthålligt och uppoffrande arbete för Guds rikes tillkommelse i den hedniska folkvärlden, ord, som mana till

tacksamhet för Guds oförtjänta godhet mot vårt folk i andlig och lekamlig mått och därför att det ännu icke är ute med hans tålamod med oss och vårt folk. Och dessa maningar, de uppläsas i alla våra tempel. De aftryckas i flertalet af våra tidningar. De kommenteras ej sällan. Äfven om detta ibland sker i kristusfientligt syfte, bidrager det dock till att rikta uppmärksamheten på dem. De äro därför ej många i vårt folk, som icke komma i beröring med dem. Hvem kan nu neka, att bakom dessa, den jordiske konungens, ord står den himmelske konungen Kristus? Hans röst tränger så därigenom ut till folket varnande, väckande, tröstande, uppmuntrande, manande. Vore det då icke en oberäknelig förlust, om detta tillfälle för Kristus att tala till vårt folk i dess helhet skulle beröfvas honom? Med vår statskyrkas fall, hvilket innebär, att staten såsom stat ställer sig likgiltig mot religionen, föreligger det naturligen ej mer.

Genom vår folkkyrka kommer Kristus vidare hvarje enskild i folket nära, så som genom ingen annan organisation

är möjligt. — I dopet först och främst kommer han så hvarje nyfödd medlem af vårt folk nära, så nära som det är tänkbart — med få undantag ännu åtminstone. I Kristus, stamträdet för en ny mänsklighet, en Guds mänsklighet, blir den nyfödde samhällsmedlemmen inympad. Kristus får en personlig rätt till honom och han en personlig rätt till Kristus: hvad Kristus är, allt hvad han genom sin död och uppståndelse vunnit: syndernas förlåtelse, lif, hopp, salighet. Delaktigheten i Kristi död och uppståndelse icke blott förpliktar honom, utan ger honom rätt och makt att dö bort från det fäderneärfda själfviska lifvet och lefva ett nytt lif, präglad af helig kärlek. I dopet ligger så grundförutsättningen för en religiös sedlig personlighetsutveckling. Det gäller blott att lära de uppväxande små att lefva i sitt dop. Skedde det blott på ett rätt sätt! Tyvärr i så många fall sker det icke. Och de unga gå bort från Kristus. Men i denna Kristi personliga rätt till den döpte och den döptes personliga rätt till Kristus, som i dopet grundades, hvilken kraft ligger dock icke däri, när det gäller att återföra till Kris-

tus dem, som börjat att gå bort! Hvilket mäktigt medel att återknyta det brustna bandet och att stärka det, där det återknutits! Ja, Kristi handlande med de enskilda i vårt folk i dopet, som genom vår folkkyrka förmedlas, det vill utbreda sig välsignande öfver den enskildes hela lif och blifva för honom, för att tala med Luther, som »en varm klädnad» i hvilken han »dagligen» har att »kläda sig». Hvad skulle det icke innebära, om vi rätt förstode och gjorde bruk af detta Kristi handlande med afseende på den enskilde i folket. Folkkyrkans herdar och lärare ha här försummat mycket; dopet har, praktiskt sedt, varit som en dold lifskälla. Men det är förvisso Kristi vilja, att den skall bli uppenbar i hela sin fullhet, rikedom och kraft.

Men Kristus använder vår folkkyrka icke blott till att på detta sätt handla med den enskilde. Han begagnar henne äfven till att tala till den enskilde och undervisa honom om hans vilja. Det sker i folkskolan, denna kyrkans dotter, och andra skolor af lägre och högre ordning, och på ett alldeles särskildt sätt vid konfirmations-

undervisningen och evangeliiförkunnelsen i våra kyrkoförsamlingar. Det är här endast från den synpunkten, jag vill framhålla folkkyrkans undervisning i skolan, konfirmationsförberedelsen och förkunnelsen, att det är Kristus själf, som på dopets grundval genom denna undervisning, denna förkunnelse, vill komma den enskilde i folket nära med sin väckande, tröstande, uppmuntrande och manande nåd, att den invärtes människan i honom måtte vakna, öppna sig för hans frid och hans kraft, så att han måtte blifva en gudsmänniska och såsom sådan växa efter Kristi bild. Herren vill ock på församlingens bön ge sådana herdar och lärare, som han i detta syfte kan använda. Finnas de mångenstädes icke, så ligger hufvudskulden därtill hos Guds församling själf, Herrens lärjungar i vårt folk, som icke frambedt dem (Matt. 9: 38).

Af alldeles särskild betydelse är att genom folkkyrkan Kristus träder den enskilde nära i viktiga och betydelsefulla, för att icke säga de viktigaste och mest betydelsefulla, skeden af hans lif, och det från hans första inträde i världen, till dess

hans stofthydda myllas ned i jorden i bidan på uppståndelsens dag.

Barndomstiden och ungdomstiden ha redan berörts. Jag stryker här blott under, huru Kristus genom vår folkkyrka särskildt under konfirmationstiden får så godt som hela vårt folks ungdom samlad omkring sig. Och hvad kan icke detta innebära för hela vårt folk, då i dessa ungas händer, mänskligt att tala, vårt folks framtid ligger. Och sedan, då de unga skola grunda egna hem, ännu åtminstone är det regel att genom folkkyrkan Kristus får komma och visa på den grundval, på hvilken ett hem måste hvila, om det skall blifva ett verkligt hem, som under jordelifvets rastlösa arbete, sorg och glädje skall kunna blifva en fostringsskola för det eviga hemmet. Äfven där enligt nu gällande svensk lag äktenskap måste ingås inför borgerlig myndighet äro de fall icke få, där alltfort Kristus genom vår folkkyrka får komma och med sitt ord prägla det nya hemmets grundläggning.

Och hvilka rika tillfällen har icke Kristus genom folkkyrkans präster att komma in i dessa hem både under sorgetider och

glädjetider. Dessa våra folkkyrkopräster, de äro ju pastorer icke blott för enskilda personer eller enskilda hem eller enskilda kretsar, utan för alla medlemmar inom de respektive kyrkoförsamlingarna. Och till sist, när hemmen brytas ned, när den enskildes arbetsdag är slut, Kristus är där för att vid den öppnade griften tala allvarets, tröstens och hoppets ord.

Men det är icke blott folket i dess helhet eller, som nu framhållits, den enskilde i folket, som Kristus genom folkkyrkan är i tillfälle att tala till och göra sitt inflytande gällande hos. Genom folkkyrkan är han i tillfälle att på ett alldeles särskildt sätt tala till sina lärjungar inom de olika kyrkoförsamlingarna, hvilken riktning de än tillhöra, i syfte att ena dem, knyta dem tillsammans, så att de varda »ett hjärta och en själ». Så vill han inom hvar och en af dessa våra kyrkoförsamlingar skapa fram en allt starkare lefvande församlingskärna, som mer och mer genomtränges af ett allt djupare ansvar för det religiöst sedliga tillståndet inom lokalförsamlingen, kyrkan och folket i dess helhet och låter sig fostras att medvetet och energiskt gripa

sig an med det andliga och lekamliga nödtillståndets afhjälpande och fyllas med bärkraft för ständigt växande uppgifter. I detta enande, samlande syfte har Kristus i folkkyrkans församlingsgudstjänster ett det mäktigaste medel. Hvad skulle det icke innebära, om blott lärjungarna själfva förstode, hvilken sprudlande lifskälla just församlingsgudstjänsten är ämnad att vara, Kristus i den vill öppna. I hvarje dess moment har han något särskildt att ge. Han för dem visserligen först djupt nedåt i syndakännedom och syndabekännelse, men därur för han dem under bön och sång, under lyssnande till det lästa och förkunnade ordet i gemenskap med den bekännande församlingen från apostlarnas dagar och reformationens genombrottstider upp på Guds rikes höjder att där i bön framlägga sina egna, församlingens, folkets behof, i församlingsgudstjänstens höjdpunkt öppna sig för den koncentrerade välsignelsen i Herrens nattvard, för att så tvingas att brista ut i ett jublande tack, däri lokalförsamlingens halleluja sväller ut till hela Guds församlings halleluja bland jordens alla folk, ja, till gemenskap med

Guds församlings halleluja i den triumferande församlingen. Och så till sist på allt detta den beseglande välsignelsen. Huru måste icke sådana erfarenheter, som Kristus har i beredskap i församlingsgudstjänsten vara ägnade att ena och binda tillsammans med lefvande andeband alla Kristi uppriktiga lärjungar inom en kyrkoförsamling, om de blott alla voro där.

Finge Kristus så tala, som han vill, i vår folkkyrkas församlingsgudstjänster, församlingskärnorna skulle då växa och genomträngas af medvetande om ansvar icke blott för sitt eget och sina närmastes andliga och eviga väl utan äfven för det religiöst sedliga tillståndet inom lokalförsamlingen och hela vårt folk. Och detta medvetande om ansvar skulle då snart börja att koncentreras omkring de organ, som i vårt folks lif ha en afgörande betydelse: konung och riksförsamling samt bildningshärdarna i vårt land, särskildt våra universitet, hvarifrån de utgå, som i olika kallelseuppgifter komma att intaga en ledande ställning öfverallt i vårt folk. I församlingskärnorna är det Kristus nedlägger de krafter, som djupast och mäktigast

i det fördolda kunna inverka på dessa organ, att de på ett målmedvetet och energiskt sätt främja vårt folks verkliga väl. I detta syfte vill Kristus ock använda dem. De ha icke rätt att stå på afstånd med likgiltighet för, hur dessa organ verka, eller låta sig helt upptagas af sina speciella arbetsintressen. Kristus vill använda dem för att låta konungen känna, att han i sin maktpåliggande, riksvårdande uppgift i det fördolda har ett mäktigt stöd i de krafter, som verka inom dessa församlingskärnor. Han vill använda dem att omkring riksförsamlingen och bildningshärdarna skapa en kristligt religiös mättad, sedligt stark atmosfär, som tvingar sig på dem och skärper medvetandet om deras ansvar.

Ett mäktigt redskap för vårt folks andliga och eviga och därmed ock timliga väl kan sålunda vår folkkyrka vara i den förhärligade Herrens hand. Han, som med sin kraft var verksam vid hennes tillkomst, han, som förstått att begagna henne som sitt redskap att skickliggöra vårt folk att utföra en gärning för hans rike, som i historien är outplånlig, han är densamme

och både mäktig och villig att ännu en gång använda henne i liknande syfte. Allt beror väsentligen därpå, om det lefvande material, som finnes inom vår folkkyrka, vill låta sig brukas af honom på det sätt, han vill. Detta lefvande material, det utgöres af hans uppriktiga lärjungar, de må nu ha kommit längre eller kortare stycke fram på vägen att fatta den frälsande sanningen i Kristus och af den genomtränggas.

Dessa uppriktiga lärjungar, de finnas inom olika riktningar inom vår folkkyrka med delvis olika genom skickelsen gifna speciella arbetsuppgifter. Hittills ha de tyvärr ofta, alltför ofta, stått misstänksamma mot hvarandra. Men Kristus känner dem, och han beder nu för dem, som han bad i den gripande afskedsstunden samma natt han gick till sitt lidande, att de alla måtte varda ett, på det att världen må tro, att Fadern har sändt honom (Joh. 17: 21), d. v. s. här att vårt folk måtte verkligen tro, att Fadern sändt honom. — Det gäller för Kristus att gentemot de krafter nedanefter, som målmedvetet och energiskt arbeta i syfte att beröfva vårt folk den

kristligt sedliga åskådning, som utgör den nödvändiga förutsättningen för dess andliga hälsa, icke blott resa en fördämning utan framkalla ett ännu mera energiskt och målmedvetet bekämpande af dem. Genom vår folkkyrka har han, såsom framhållits, förbindelselinjer icke blott till folket i dess helhet, utan ock till hvarje enskild medlem däri, såsom det icke är möjligt att vinna genom någon annan tänkbar organisation. Det är detta han i denna tid vill lära sina lärjungar bland präster och lekfolk att förstå, så att dessa förbindelselinjer verkligen måtte komma till användning på det rätta sättet, i hans ande och kraft, och han själf så få gå fram efter dem talande och handlande. Då skulle vi ännu få upplefva stora ting. De organ — mera fria eller officiella —, som Herren genom sin skickelse skapat fram till det andliga och lekamliga nödtillståndets afhjälpande eller lindrande och för främjandet af Guds rikes sak både bland dem, som nära och fjärran äro, skola då arbeta i allt djupare samförstånd, och den andligt sedliga luft, vårt folk inandas, skall blifva allt starkare och renare.

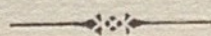
Det är sant, ingen kyrkobildning, icke heller vår folkkyrka gäller löftet, att dödsrikets portar icke skola vara den öfvermäktiga. En gång skall hon brytas ned. När jag tänker mig fram i den tiden, är det, som jag hörde dödsklockarna ringa öfver vårt folk såsom ett självständigt och fritt folk. Visserligen, Kristus är mäktig att skapa en ny form, genom hvilken han ännu kan arbeta i vårt folk och skapa en kärna, som kan bevara det från inre förruttnelse och hålla tillbaka de hotande domsmolnen, att ej tillintetgörande blixtar börja ljunga ur dem, men en form genom hvilken han kan nå folket i dess helhet och hvarje enskild däri, såsom han nu kan det genom vår folkkyrka, kan jag, som sagdt, icke tänka mig.

Kristus var med vid hennes grundande, talande och handlande. Kristus har talat och handlat genom henne under sekler, som flytt. Kristus talar och handlar genom henne äfven i denna tid, och jag tillägger: tecken saknas icke, som tyda på, att han vill tala och handla genom henne allt mäktigare i den tid, vi gå till mötes. Det gamla fikonaträdet, vår gamla svenska folkkyrka,

har börjat att knoppas. Är icke den kristligt kyrkliga ungdomsrörelsen ett sådant vårtecken? Kanske, kanske en sommar nalkas!

»Fädernas kyrka i Sveriges land
kärast bland samfund på jorden!
Vida hon famnar från strand till strand.
Fast hon är grundad af Herrens hand
Byggd till hans tempel i Norden.

Ädel är skaran sen tusen år
Gud i vår kyrka fått frälsa,
Framåt vår hoppfyllda längtan går,
Ungdomen kristnad är Sveriges vår
Sveriges framtid och hälsa.»

Uppsala 1912. K. W. Appelbergs Boktryckeri.